

da især henlede Tingets Opmærksomhed paa et Par Punkter, som der maaske kunde være Anledning til at dvæle lidt mere ved, end man hidtil i Dag har gjort. Det har paa trængt sig mig ved at gennemlæse dette store Aftstykke, som indeholder Forslag til Lov og Motiverne til det, Betænkning fra Magistrat og Svar fra Borgerrepræsentanter, samt andre Bilag, hvor vanskeligt det underliden er her til Lands at komme til en Reform paa visse Omraader, selv om det ser ud til, at alle ere enige, ikke blot om, at der trænges til en Reform, men ogsaa i alt væsentlig om den Retning, den bør gaa. Det er jo udtalt, ikke blot fra Magistrat og Kommunalbestyrelse, men ogsaa her i Tinget, at Loven af 19 Februar 1861 synes man ikke om, og at man ønsker den væsentligt forandret — om end ud fra forskellige Synspunkter. Den ej endnu tilvejebragte mellemkommunale Bæftatning er fremsført som en Hindring for, at Kjøbenhavns Skatteligning kunde blive omordnet; dernæst er der anført Hensynet til Nabo kommunerne og deres Skatteligning, som gør det betænkligt for Kjøbenhavns Kommune at forandre den hidtil bestaaende Lovgivning i væsentlige Henseender, og endelig har man fremsført Forholdet mellem de kommunale Afgifter af faste Ejendomme og Indkomstskatten som en Hindring for Reformen, idet man mener, at der bør være et vist Forhold mellem disse Afgifter, og at dette er forrykket. Hvad nu den mellemkommunale Bæftatning angaar, have vi den jo ganske vist ikke endnu, men det ser dog ud til, at vi skulle faa den, om end ikke i denne Samling — hvad der vist for Resten næppe er umuligt — saa dog i alt Fald i næste. Man kunde altsaa muligvis se bort fra denne Vanskelighed. Hvad Hensynet til Nabo kommuner angaar, er det af en noget ejendommelig Bæftaenhed. Det er nemlig saa, at Kjøbenhavns Kommune er bange for, at Skatteydere skulle flytte ud af Kommunen, naar Kjøbenhavns Skatteprocent forhøjes, men paa den anden Side er det givet, at i Nabo kommunerne nære de akkurat samme Frygt for, at Folk skulle flytte ind til Kjøbenhavn, naar de forhøje Procenten. Jeg har selv i en Række af Aar haft Sæde i Frederiksberg Ligningskommission, og den Betænklighed,

vi altid havde, var, at vi endelig ikke maatte sætte Folk højere i Stat, end man vilde have sat dem i Kjøbenhavn, eller højere end de vare satte i Kjøbenhavn, da de flyttede ud paa Frederiksberg, for at de ikke skulde flytte ind igen. Paa samme Maade ræsonnerer man altsaa i Kjøbenhavn, at man ikke maa forhøje Skatteprocenten, for at Folk ikke skulde flytte ud paa Frederiksberg, thi det er jo den Kommune, der væsentligt frygtes. Men skulde derefter disse 2 Kommuner ikke paa den ene eller paa den anden Maade kunne blive enige om, ikke saaledes at gøre hinanden forskrækkede, men udføre et Samarbejde i den Henseende, saa at de ikke saa at sige gif hinanden i Vejen behøvede at være bange for at miste deres større Skatteydere derved, at den ene Kommune tog dem fra den anden? Hvad nu Forholdet mellem de kommunale Afgifter af de faste Ejendomme og Indkomstskatten angaar, er det jo oplyst bl. a. i dette Dokument, at der ikke er noget Forhold, der har været Forudsætningen for Indkomstskatten, men at man netop den Gang — i 1861 — har villet fiksere Afgiften af faste Ejendomme, hvorefter Indkomstskatten skulde være den Hælseskat, som skulde udfylde det manglende og altsaa netop sættes uafhængig af Afgiften paa de faste Ejendomme. Jeg mener nu rigtignok ikke, at vi kunne komme til noget Resultat paa en gennemgribende Reforms Omraade. Det er ganske vist muligt, at Forslaget af den ærede Folketingsmand for 7de Kreds (C. Hage) om en fornyet Overvejelse om en hel Forandring i Lovgivningen fra 1861 — og jeg tror, han støttedes deri af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Kreds (Trier) — kan føre til noget, men jeg har ikke nogen Tillid dertil, og hvis man ikke gaar den Vej og altsaa virkelig behandler dette Forslag til Lov om en Huslejeskat, der dog hidtil rigtignok ikke har mødt nogen særlig god Modtagelse her i Dag, saa vilde jeg henlede Opmærksomheden paa, om man dog ikke kunde komme til en delvis Reform af den gældende Indkomstskattelov for Kjøbenhavn af 19de Februar 1861, saa at man, om end man altsaa ikke kan komme til en gennemført progressiv Skala, saa dog kunde komme til en degressiv Skala. Jeg mener, at de moderne Strømninger, som det jo allerede er